

PEGINA

Když vlastníte jednoho z největších psů na zeměkouli, změní se váš pohled na ostatní plemena a můžete z nevědomosti spáchat životní chybu. Ta moje se přihodila takto:

Sedím s Monikou v kempu, na pivu. Klid, pohoda, okolo chodí rekreanti a hlavně pohledné rekreantky. Podobně odpoledne prožívá i Monika.

„Podívej, líbí se ti?“ Ukazuje na nějakého chlápka, co jde po kempu. Je jasné, že asi nebude koukat po slečnách jako já, ale nemůže čekat, že já budu hodnotit její objevy.

„Co já vím, nejsem na chlapy.“ Odpovím po pravdě.

„Co si myslíš?!“ Kazí zvýšeným hlasem odpočívací pohodu. „Jako že koukám po chlapech? Proč bych to dělala, když se máme rádi. Ty taky nekoukáš po holkách!“

„Jasně že nekoukám.“ Okamžitě souhlasím.

Bohužel právě okolo prochází blondýnka v malých bikinách s velkými pod těmi bikinami. Můžu být zamilovaný a zásadový, ale nemůžu ovlivnit podmíněný reflex. Mozek jasně přikázal dívat se mé dívce do očí, když s ní mluvím, ale oči jsou právě spřaženy s jiným orgánem a mozek ignorují.

„Ty po ní čumíš!“ Uslyším obvinění opravdu vysokým hlasem.

„Nečumím.“ Zkousím zapírat, jak to radí v televizi a všech možných časopisech.

„Jasně si po ní čuměl!“ Nenechává se zmást.

„No, podíval jsem se na ní“, připouštím „ale jenom proto, abych politoval toho, kdo s ní chodí. Že nemá takové štěstí jako já. Nemůže mít každý dívku, která je nejen krásná, ale i inteligentní.“

Sice mi asi nevěří, ale tolik chvály alespoň ocení neútočením.

„Nekoukala jsem na chlapa, ale na toho jezevčíčka, co měl. Tobě se nelíbil?“

Vůbec netuším, o čem se baví. Mám vynikající sledovací reflex a klidně bych mohl se zavřenýma očima namalovat tvary té blondýny i s detaily. Ale o tom, že by tu proběhl nějaký čoklík, vůbec nevím.

„Jó, byl fakt pěkný.“ Odpovídám jedinou možnou správnou variantou.

„A že bys takového taky chtěl?“ Pokračuje.

„Jasně.“ Odpovím, a nevím proč, před očima mám tu vyvinutou bloncku.

Večer se vracíme domů. Den proběhl klidně a díky pár pivům se bude i krásně usínat.

Normálně bych na tuto příhodu zapomněl. Prostě den jako spousta jiných. A vlastně jsem na něj i zapomněl, ale byl mi násilně připomenut.

„Dneska se jdeme podívat na to štěně.“ Oznamuje mi Monika, když se jeden den vracím z práce.

Nevím nic o žádné oslavě a ani o objednaném soudku piva. Ale když jde o slavení, nikdy nejsem proti. Akorát nevím, proč si štěně piva obhlížet jako nějakou modelku.

„Proč se jenom dívat, rovnou ho přivezeme.“ Zavelím.

Monice to udělá vyloženě radost. Dá mi pusu a pospíchá k autu. Sednu si vedle ní a vyrážíme. Nejdříve cestu znám, jedeme na kopec, kde stojí jedna z hospod, kam občas chodíme. Asi si soudek zamluvila tam. Ale hospodu míjíme a jedeme až někam k posledním domům u lesa. Nikdy jsem tu nebyl a je možné, že tu nějaká hospůdka bude. Ale proč se pachtit pro pivo tak daleko je nepochopitelné. Asi tu bude nějaká slevová akce, na to Monika vždy slyší. Zastavujeme před jedním z domů. Monika vystupuje a zvoní u dveří. Asi to bude nějaký „černý“ prodej. Bez zdanění a tak podobně. Je vidět, že jsem si uměl vybrat šikovnou dívku. Vychází chlápek a zve nás dál. Do garáže. Asi tajný sklad alkoholu. V hlavě mi bleskne, jestlipak nám půjčí i pípu.

Stojím v garáži a nikde nic. Tedy nic co by připomínalo soudky piva.

„Ježiš, ty jsou krásný!“ Vykřikne Monika a vrhne se do rohu garáže.

Jdu k ní a na zemi, v nějakém pelechu, leží pes a má okolo sebe další mrňavoučké čoklíky. Je mi chlápka líto. Asi se mu přemnožili.

„Tahle bude naše, bude se jmenovat Pegina.“ Zaslechnu hrůzostrašné oznámení.

„A my chceme psa?“ Zeptám se zamítavým tónem.

„Jasně, už tenkrát v kempu jsi říkal, jak bys ho chtěl. Je to trpasličí jezevčík, jak se ti tak líbil.“ Jásavě říká.

Opět před očima uvidím tu blondýnu, ale tentokrát má d'ábelská křídla a rohy. Jasný posel špatných zpráv. A to jsem ještě netušil, že to byl posel malého armageddonu.

Nebyl to jezevčík, ale jezevčice, protože fenky mají prý přátelštější povahu. Odvezli jsme si ji domů. Teoreticky to byl výhodný nákup. Byla zadarmo. Mám radu pro budoucí chovatele psů. Když vám někdo nabídne štěně zadarmo, odmítněte. Nevím jak je to možné, ale malinké štěňátko vždy připomíná to, co chcete vlastnit. I naše štěně bylo původně jezevčík. Nevěřím, že naše jezevčice vznikla záměrným křížením. Tak zvrhlý chovatel na světě nemůže existovat.

Mám takovou teorii: Majitel byl s matkou našeho štěňátka na procházce v ZOO. Tam se nezodpovědně zapovídal s nějakým náhodným známým. Mezitím jeho promiskuitní jezevčice našla zalíbení v cizokrajných partnerech. Podle pozdějšího vzhledu a povahy naší Peginky bych typoval, že jí zaimponovali dva exotičtí samci. Dikobraz a krokodýl. Zneužili ji patrně oba současně.

Tvar těla a základní vzhled podědila naše fenka rozhodně po svých předcích. Bezpochyby je vzhledem pes. Srst však již nese zřetelné známky dikobrazího otce. Spodní vrstva chlupů je ještě psí. Vrchní vrstva je zmatek chlupů z „rejžáku“ vedoucích do všech světových stran. Je jen otázkou času, kdy je začne po vzoru svého otce vystřelovat po návštěvách v našem bytě.

A žravost zdědila po svém druhém otci. Je známo, že krokodýl pozře vše, o čem si myslí, že je to žrádlo. Taktéž naše Peginka. Co jí proleze velikostí krkem, sežere. Je jedno, jestli je to kedlubna nebo řízek. Není ani vegetarián, ani přísný masožravec. Co se týká jídla, je spíše popelnice.

Povahu má díky neprozřetelnému křížení dosti schizofrenní.

Dokud k vám přichází, je to milý pejsek vrtící ocáskem. Až těsně u vás vycení dvě řady zubů, (dědictví po tatínkovi krokoušovi) a zakousne se do vás.

Tuto její povahovou vadu objevil jako první můj nebohý bratr.

Přijel k nám na návštěvu jen pár dní poté, co jsme si pořídili toto štěňátko. Seděli jsme před restaurací, na stole piva a naši milou Peginku. Na stole proto, aby nám ji projíždějící auta neodvezla přikousnutou k jejich pneumatice. Přicházející bratr rozněžen pivem na stole si přisedl, sklonil se a infantilně zažvatlal: „Čopak to tu máme za miloučtýho pejšanta?“ Toto žvatlání mu potom zůstalo ještě asi tři týdny. Do doby než se mu zhojil prokousnutý nos. A to měl obrovské

štěstí, že má frňák jak radlici od pluhu. Díky tomu, že neprošel Pegince krkem mu zůstal na obličejí.

Od té doby bratr nesouhlasí s mojí teorií zkřížení psa, dikobraza a krokodýla. Tvrdí, že naše Pegina nemá se psem vůbec nic společného. V srsti a bodlinách našeho miláčka se prý skrývá dovedně ukrytý zip. Ten když se rozepne, vypadne z mistrně ušitého převleku čistokrevná piraňa. Když mu oponuji, že piraně neštěkají, říká:„ Když se může papoušek naučit mluvit, nevidím jediný důvod, proč by se takový zákeřný tvor jako je piraňa nemohl naučit štekat. Já taky kolikrát žízni vyji.“

Nebudu mu to vyvracet. Navíc asi dva měsíce po této příhodě prokousla Peginka bratrovi nos znovu. On sice tvrdí, že jen procházel okolo ní, ale já myslím, že se snažil najít ten zip. Od té doby se naší fence vyhýbá velikým obloukem.

Ale aby to nevypadalo, že Pegina prokousává lidi jen tak zbůhdarma, musím se jí zastat. Byla vynikající hlídač. Z mé slečny se stala má zákonitá manželka a po čase se nám narodila zákonitá holčička. Děti, když se narodí, nechodí. Nemluvím jen o našem dítěti, ale všeobecně o všech dětech. Nechodí a vozí se v kočárku. A ten Pegina hlídala, kdekoliv jsme ho nechali. Před samoobsluhou, u hospody...prostě všude. Sice byla malá, ale její dvě řady zubů dokázaly udržet v bezpečné vzdálenosti jakéhokoliv záškodníka. Její ozubení příroda vytvořila asi proto, že byla neskutečně žravá, a kdyby měla tlamu jako normální psi, ucpala by se při krmení. Co do sebe dokázala dostat se ukázalo náhodně.

Když se vrátila má žena z porodnice, zhodnotila, že byt není v takovém stavu, jak si představovala. Samozřejmě jsem za to mohl já. Na svou obranu musím říci, že nevidím smítka menší než jedna desetina milimetru, jako ona. A tak se jala uklízet. Já zatím hlídal naši nově přivezenou dceru. Když se prouklízela až k chodbě, uslyšel jsem pištění. Má láska ječela a ukazovala na pytel se psím žrádlem. Pytel evidentně žil vlastním životem. Mlel sebou a vypadalo to, že chce opustit naši rodinu.

„Tys tady udělal takovej svinčík, že se nám tu usídlily krysy!“ obviňovala mě má polovička.

„Tak na krysu to nevypadá, to by se v tom žrádle musel usídlit alespoň tuleň.“ Hodnotím situaci podle pohybu pytle. Nejsem ale srab.

Pytel chytnu a rychle otočím. Kupodivu z něj nevypadne žádné žrádlo, ale naše skorojezevčice Pegina. Když byla Monika v porodnici, úplně mi vypadlo z hlavy, že máme nějakého psa. A i kdybych ji uviděl, asi by mě stejně nenapadlo, že je to náš pes. Ono sežrat dvacet kilo granulí musí být někde znát. Místo jezevčíka jsme nyní byly vlastníky zubatého dikobraza. Ježatá koule, která se cenila na každého, kdo na ni chtěl sáhnout. Asi přilnula ke granulím víc než k lidem. Když poznala moji ženu, radostně zabublala a začala se koulet k jejím nohám. Jak se dokázala dostat do pytle nevím a je to zbytečné zkoumat. Pustit se do bádání jak se naše fena dostává k žrádlu, musíte logicky dojít k závěru, že má někde schovaná křídélka a když ji nikdo nevidí, poletuje po bytě a spásá všechny zbytky. Jinak by se nikdy nemohla dostat na jídelní stůl a i kdybych uvěřil, že se strašně rychle rozběhla a vyskočila desetkrát výše než je její velikost, nikdo mi stejně nevysvětlí, jak dokázala vyžrat všechno čokoládové cukroví na vánočním stromečku. V pytli se žrádlem žila, aniž o ní někdo věděl. „Cos jí to udělal?“ Procedila má láska skrz zuby.

„Já nic, já myslel, že sis ji vzala sebou!“ snažím se obhájit.

„Proč bych si brala čubu do porodnice?“ Vymýšlí na mě hloupé otázky.

„Aby ses měla s kým procházet, nebo aby tě někdo bránil v noci, když spíš v cizím prostředí.“ Bravurně ze sebe chrlím logické odpovědi.

Ženy ale od přírody nesnáší logiku mužů. Vrazí mi do ruky vodítko a já musím jít Peginku venčit, aby spálila tuky a shodila alespoň pět kilo. Asi je nevyběhá, spíš se po cestě ošoupe. Je to, jako bych táhl za sebou gigantický kokos. Lidé se za mnou otáčejí a dokonce mě legitimuje příslušník městské policie:

„Máte povolení chovat v panelákovém bytě kapybaru?“ uhodí na mě, když nenajde žádnou chybu v mém občanském průkazu.

Když natrefíte na blbce, máte jen dvě možnosti. Buď mluvit absolutní pravdu, nebo nehorázně lhát. Já mohl s Peginou dělat obojí najednou.

„To není kapybara, to je jezevčík.“ Vypálím. Jak jsem již psal, mám stoprocentní pravdu, matka Peginy je jezevčík. A také vlastně lžu, protože ani genetický inženýr by momentálně neprohlásil Peginku za psa.

„Co to na mě zkoušíte, mám doma psa a rozhodně poznám každou šelmu psovitou. Na policejní škole nás učili i základy policisty – psovoda a já jsem si dodnes zapamatoval psí znaky. Dělá haf – haf a má čumák, kterým kouše zloděje!“ Zkouší mě ochromit znalostmi strážce zákona.

„Když se na něj podíváte od jihu, zjistíte, že tam má ten váš čumáček a když ten svůj dáte dost blízko jeho, možná udělá i haf – haf.“ Navádím chytrolína, vědom si toho, že Pegina nesnáší cizí čumák u svého. To není agresivita ...to je prostě jen lakomost. Ona si neustále hlídá prostor kolem sebe a kontroluje, není-li v něm něco k jídlu. Cizí čumák by jí z nalezené potravy mohl něco odkousnout a tak ho musí okamžitě zlikvidovat. Strážce zákona zdeformován policejní školou jde zkoumat znaky psa a svůj čumák před Peginu opravdu strčí. Z padesáti procent je spokojen...psí čumáček v tuku objevil – z padesáti procent spokojen není. Pegina neudělala haf – haf, ale vrrrr a zakousla se mu do nosu. Strážní orgán řval jak dospělý samec orangutana. Pegina stále nedělala haf – haf, ale už ani vrrrr. Čelisti měla pevně sevřené okolo jeho nosu a on změnil názor na první odhad kapybary,

„Ježiši, vždyť vy taháte po sídlišti obrovskou chlupatou piraňu!“ řve a snaží se ji odpáčit z čichovodu.

Dokud je v oslabení ujasňuji si situaci:

„A na rybičky určitě není potřeba nějaké zvláštní povolení...vidíte?“

Mám dojem, že by ode mě nechtěl povolení ani na aligátora, jen abych tu potvůrku odstranil z jeho nosu. Vyndám z kapsy buřta a dávám ho před Peginku. Ta se mistrně překousává do nové pochoutky. On nabude odvahu a začne opět útočit na mou peněženku:

„Tak mi zaplatíte pět set za napadení příslušníka!“

Seberu Pegině buřta a začnu si s ním pohazovat. Ona jak balónek, z kterého uniká vzduch, kopíruje dráhu uzeniny. Když v ní všech pět smyslů sjednotím do jediného, žracího, vrazím buřta policajtovi do zadní kapsy kalhot. Hrdina přestane myslet na zisk a jeho myšlenky se soustředí na jediné, sprint přes sídliště a záchranu jednoho z mála funkčních orgánů co vlastní. Já se v klidu mohu vrátit do bytu. Tam čeká manželka s dcerou. Naše holčička dostala jméno Dominika. A když povyrostla, rozhodla se Monika nastoupit do nějaké práce. To jsem jí samozřejmě schvaloval, ideální by bylo, aby vydělávala tolik,

abych nemusel dělat já. To se však nepovedlo. Jelikož měla ráda zvířátka, hlavně pejsky a kočičky, šla prodávat do chovatelských potřeb. To je takový ten obchod, kde když zjistíte, že váš čtvernohý miláček má deprese a prokousne vám třikrát denně lýtko, koupíte mu gumovou slepici. Nebo bakelitovou kost. Váš chlupatý oblíbenec vám nohu prokousne čtyřikrát, ale již to není bezdůvodně, ale kvůli tomu, co jste mu to koupili za šmejd. Nebo když je váš chlupáč opravdu hodný, koupíte mu nějaký mls a on se naštve a prokousne vám nohu pětikrát. Ale ještě před tím, než to udělá, vám díky tomu nekvalitnímu pokrmu pokálí celý byt. Prostě dělala v tom ráji pro pejsky a kočičky a byla z toho celá nadšená. A také hned rozbalila balík, který si z nového pracoviště přitáhla. Byl v něm pelech pro naši Peginku. S polštářkem, kyticí. Postavila ho na zem, do něj položila zelenou a žlutou kost, také novou, a zavolala naši jezevčici. Ta radostně přiběhla, čumákem vystrkala ty barevné nechutnosti z pelíšku, hezky se dovnitř usadila a močila a močila.....

„To jsem nevěděl, že psí záchody jsou hadrové s polštářkem, to budeš po každém použití prát, nebo se na každou potřebu koupí nový?“ Ptám se mé lásky.

Podívala se na mě, jako bych ten pelech počůral já, a chladným tónem odsekla: „Kdyby neměla špatný příklad v tobě, nikdy to neudělá. Děláš všude binc a kazíš psa.“

Není to ale pravda. S tím bincem možná, ale s močením kdekoli a kdykoli ne. To je asi největší nešvar naší čuby. Jak jsem už dříve pochopil, každé štěně se musí vychovat. Když si ho přinesete domů, absolutně nechápe, co je záchod a co ložnice. Peginu jsme vychovávali v každé volné chvíli s maximálním úsilím. Bohužel byla nevychovatelná. Možná proto si ji má žena vybrala. Prostě si padly do oka dvě stejné povahy. Monika sice doma nic nepočůrala, ale s vykonáváním mých povelů měla stejné problémy, jako Pegina. Když jsem ji v začátku našeho společného bydlení neprozřetelně požádal, aby mi přinesla z hospody džbánky s pivem, reagovala stejně jako Pegina. Naježila se, vrčela a štěkala. Dokonce tak hrozivě, že jsem se málem počůral já.

Zpočátku Peginu zkoušela vychovat ona. Samozřejmě formou milého přesvědčování a odměn. Monika v sobě měla zakódované rady paní Kubišové a pana Srstky. Na zvířátka musí prý být člověk milý a

hodný. Mluvit jen laskavým tónem, nevyhrožovat jim konzumací a nepouštět jim v televizi filmy se špatným koncem. A tak na Peginku žvatlala jak na manžela – stoletého milionáře na smrtelném loži. Když se venku čuba vyčůrala, dostala pamlsků, jako já nedostal za celý rok. Pegina si z toho vzala jediné. Je nejdůležitějším členem naší smečky a může si dělat, co chce. Když to došlo i mé ženě, zpanikařila. Již v dětství si naplánovala udržovat český rodinný model. Vládne žena, ostatní poslouchají. A teď jí to sabotuje kříženec psa a krokodýlka, kterého si navíc sama do domácnosti nasadila. Co když Pegina strhne k odbojnosti i jejího muže a její dceru. Již zažila, jak vzniká revoluce. Stačí malá nedůslednost a celý systém se zhroutí. Sice sama v sobě věděla, že tato revoluce nebude sametová, bude svoji pozici bránit do poslední kapky krve, ale u revolucí se nikdy neví, jak skončí.

„Co děláš, když přijdeš domů?“ Překvapí mě jeden den podivnou otázkou.

Trochu znervózním. Od kamarádů vím, že existují pracoviště, kde se vyplňuje výkaz práce. Sám jsem nic takového nezažil a doufal jsem, že nezažiji. Ale zatím jsem nikdy neslyšel, že by někdo vyplňoval výkaz doma.

„Přemýšlím a snažím se naplánovat naši budoucnost.“ Odpovím velice diplomaticky. Myslím, že ani má žena nedokáže vidět tak hluboko do mé hlavy, aby dokázala odpověď vyvrátit.

„Takže děláš ho..o!“ Odsekne.

Chvíli, mě to vyděsí. Že bych se mýlil a ona dokázala kontrolovat moji mozkovou činnost? Ale za chvíli se uklidním. Myslím, že toto byla globální odpověď každé manželky. Ale teď je na mně, abych opětoval útok:

„Takže když myslím na rodinu, myslím na ho..o?!“ Uraženě vykřiknu. Teď je samozřejmě na řadě moje žena s omluvou.

„Pokud svoje myšlení nepřeveď v skutky, je to dumání o ho..ě. Ale abych tě ušetřila dlouhého trápení s bolestivým přemýšlením, činnost jsem ti našla sama. Naučíš Peginu venčit se mimo barák.“

Tak toto oznámení nemá s omluvou nic společného. Urazím se a odcházím z obýváku do ložnice. Dojdu jen na chodbu. Na chodbě šlápnu do obrovské louže, dostanu smyk a končím na zemi.

„Vidíš“, vykřikne Monika „to máš z toho přemýšlení. Kdybys mň myslel a víc venčil, nemusíš se teď válet v louži od Peginy!“

Neříkám nic. Jdu se vysprchovat a převléknout. Zároveň přemýšlím, jak dokázat, že jsem lepší vychovatel psa, než má žena. Nyní jsem trochu ovlivněn vyválením se v moči a napadá mě, že nejvychovanější pes je mrtvý pes. Ale to by mi asi doma neprošlo. Jako přijatelnější varianta mě napadá, nedávat naší čubě vůbec pít. Ale to asi také nepůjde. Pokud jde o žrádlo a pití, krmí ji Monika. Mně, nevím proč, tuto práci nesvěří. Jako by mi nevěřila. A asi by to stejně nepomohlo. Když porovnáím množství kapaliny do Peginy přijaté a z Peginy vydané, dostávám se k obrovské záhadě. Ven vychází asi čtyřikrát tolik, než dovnitř. Když jsem to poprvé objevil, chtěl jsem to publikovat v nějakém technickém časopisu, jako přírodní perpetuum mobile. Ale při první konzultaci s kamarádem, který měl doma také psa, jsem zjistil, že to je běžná vlastnost psů. Začal jsem tedy s pravidelným venčením. Po čtrnácti dnech nervového vypětí a nespočtu infarktových stavů jsem došel k jedinému možnému řešení. Koupíme si obytný přívěs a budeme bydlet na parkovišti před panelákem. A Peginu budu chodit venčit do bytu. A tímto řešením zaručím stoprocentní úspěšnost místa močení naší čuby. Mohu s ní totiž venku chodit, jak chci dlouho, nic z ní nevypudím. Překročím práh bytu a je to jak když šlápnete na balonek s vodou. Bohužel v našem štěkáčím balónku není voda. I když nejsem přívržencem přesvědčovací výchovy jako má žena, v tomto případě to násilím asi opravdu nepůjde. Pegina je malá a kdybych ji výchovně nakopnul, nemusela by to přežít. A i když to nikdy má žena nevyřkla nahlas, tak nějak jsem pochopil, že zdraví Peginy je úzce svázáno s mým zdravím. Navíc je potvůrka docela pohotová a při tom nakopávání se jí povede ukousnout mi minimálně tři prsty. Jeden kamarád mi poradil, že ideální výchovná metoda je psa seřvat a vymáchat mu v louži co udělal čumák. Nevím, co přesně měl doma za psa, ale rozhodně to nebylo nic moc pohyblivého a chlupatého. Když se mi povedlo Peginu chytit tak, abych nepřišel o celou ruku, (o kousek jsem přišel, objevil jsem totiž, že dokáže otočit hlavu o sto osmdesát stupňů) a strčit ji čumák do znečištěného místa, mazaně zalehla a v louži se vymáchala. Je rozdíl držet suchého psa a pomočeného psa. Něco ve vás se držení brání, navíc pomočený pes je kluzký a prakticky neudržitelný. Pegina proběhla s kvílením louží, chodbou, obývacím přes sedačku a únik zakončila skokem do klína Moniky.

„Cos jí to udělal?!“ Uslyším výkřik z kuchyně.
 „Já jí nic neudělal, to si udělala sama!“ Bráním se.
 „Nelži!“ Hlas se stupňuje, „žádnej pes si sám nepomočí záda!“
 To mě urazí. Přece si namyslí, že se mstím naší čubě takhle primitivně.
 „A to chceš říct, že náš malej pes udělal takhle velkou louži?!“
 Přichází za mnou do chodby.
 Bude těžké hájit pravdu. Jak Pegina poletovala, louže vypadá ještě tak pětkrát větší, než byla původně. Navíc jsou trochu znehodnocené i tapety na stěnách. Tak mě napadá, že to zákeřné zvíře to mělo promyšlené a snaží se mě zbavit.
 „Udělal.“ Pofňukávám a jdu do koupelny pro čisticí prostředky. Hádat se nechci. Když se na vás strašidelně cení manželka a za ní ještě zákeřněji napůl krokodýl-napůl pes, není místo na vyjednávání.
 Při příští stejné situaci neztrácím hlavu. Peginu samozřejmě seřvu. To není na škodu a hlavně to mohu udělat z dálky. Při tom vezmu smeták a přisunu ji k louži. Jen aby se upřesnilo, o co jde. Samozřejmě ne až do louže. Neopakuji smrtelné chyby. A aby věděla, že je něco špatně, vezmu připravenou pepřenku a posypu jí čumák. Ona se samozřejmě ožene, ale já, skvěle připraven, ucukávám. Zachraňuji ruku, ale při tom mi vypadává z ruky pepřenka. Dopadne na zem a pepř se rozsype. Pegina přibíhá, pepř ze země vyluxuje a jako bonus sežere víčko z pepřenky. Mlsně se olizuje a odchází do kuchyně za mojí ženou. Ta ale již zvědavě přichází. Vidí u louže mě a spokojeně se olizující Peginu.
 „Ty ji za to, že močí na zem ještě odměňuješ?“ Spustí nepříjemným tónem.
 „Neodměňuji, trestám.“ Říkám pravdu.
 „A proto se tak mlsně olizuje?“ Pokračuje.
 „Dal jsem jí za trest pepř, nemůžu za to, že nemá chuťové buňky. To je její genetická vada, ne moje chyba!“ Bráním se.
 To je argument, který má žena nemůže otočit proti mně. Nejsem bůh a nestvořil jsem psy. Ani jejich pekelné mutace.
 „A čím si myslíš, že to chyba je?!“ Pokládá záludnou otázku. Obvinit boha se mi otevřeně nechce. Jestliže mi do domácnosti nasadil křížence psa a krokodýla, je opravdu mocný a nevím, čeho je ještě schopen. Tak raději mlčím.

„Mlčíš co?“ Chytá se mé obezřetnosti. „Takže ti je jasné, že za to můžeš. Od té doby, co sis k televizi otevřel sklenici feferonek, sežral jednu, usnul, a zbytek dojedla chudák Peginka, je jí jedno, jak co chutná!“

Nemá cenu se hádat. I když argumenty bych měl. Například ten, že Pegina sežrala její bačkoru. To určitě také jejím chuťovým senzorem neprospělo.

Na příští čůrací útok se připravuji ještě svědomitěji. V krámku s předraženým zbožím kupuji nějakou orientální přísadu do jídla, která se prodává v malé lahvičce a dává se kapátkem. V lékárně zakoupím injekční stříkačku. Původně jsem požadoval jen jednu, ocelovou. Tu bohužel neměli a navíc začali být podezřívaví. Ocelovou injekční stříkačku prý zatím nikdo nepožadoval. Svedl jsem to na nedůvěru k plastům, obsahujícím toxické přísady. Zakoupil jsem tedy deset obyčejných – plastových – s vědomím, že při aplikaci mi ji Pegina pokaždé překousne. Doma s ní jdu do parku jako pokaždé. Pegina jde vedle mě, občas zavrčí na lidi, psi, ptáky, stromy. Není sice útočná, ale přátelská také ne. Tedy k tomu, co není jídlo. K jídlu má přístup velice kladný. Samozřejmě venčení technicky neproběhne. Vyjedeme výtahem, projdeme chodbu, vstoupíme do bytu...já si zouvám boty a Pegina močí. Přiskočím a do šťastně vyceněného čumáčku jí vstříknu orientální zázrak. Evidentně jí to překvapí. Dokonce tak, že ani nestačí překousnout stříkačku a přeruší záplavovou činnost. Otočí se a jde ke mně. Za mnou se právě průvanem zavřely dveře. Tak to je konec. Určitě se naštvála a ukousne mi nohu. Jak couvám, zakopnu a spadnu na zem. Ted' jsem úplně bezbranný. Ležím na zemi, Pegina přijde k mé ruce, vycení obě řady zubů a...olízne mi je. Chvilí jen ležím a nehýbu se. Možná jenom ochutná a odejde. Ale ona ji líže dál.

„To snad není pravda!“ Uslyším nad sebou hlas mé ženy.

„Tak nejenom že ji místo trestu za to dáváš pamlsky, ale ještě se s ní za to hezky pomazli!“

„Nedávám jí pamlsky a nemazlím se. Upadl jsem.“ Oponuji a vytahuji lahvičku s orientálním blivajzem. Pegině se rozsvítí očička a slintá jak bernardýn. Jdu do kuchyně, trochu toho dám na lžičku a podám ženě. Ta nejdříve prohlédne obal a poté špičkou jazyka olízne ždíbec na lžičce. Chvilí nedělá nic. Že by mě v obchodě ošidili? Lahvička stála jako celý oběd v luxusní restauraci pro středně velkou

rodinu a prodavačka mi tvrdila, že mi to stačí na dochucování pokrmů na celý život. Ale tu nastává zvrát. Monika se chytne za krk, jako by se chtěla sama uškrtit a běží do koupelny. Pustí sprchu a snaží si masážní hlavici nacpat do úst.

„Při přímém požití by se to nemělo zapíjet.“ Varuji. „Říkala to ta prodavačka.“

Monika nepřírozeně zvětší oči, vytrhne si sprchu z úst, praští mě s ní do hlavy a snaží se do pusy našťouchat ručník. Sprchová hlavice je docela těžká a dost to bolelo. Když se proberu, ležím v koupelně na zemi. Má žena sedí kousek ode mě a kouří jednu cigaretu za druhou. Asi se snaží ránu vypálit...jako když vás třeba kousne kobra.

„Proč mě biješ?“ Uraženě se zeptám.

Něco říká, ale nerozumím ani slovo. Je to neobvyklé, ale tentokráte nekřičí. Spíše jen sípe a všechny její slova se skládají z písmenek H a CH. Zvednu se a jdu do kuchyně. Ona za mnou. Tam ovšem ztratím řeč i já. Na stole tam stojí Pegina u převrhnuté lahvičky orientálního ohně a vylizuje poslední zbytky, co z lahvičky vytékají.

Pegina, vědoma si jako vždy, že sežrala něco, co neměla, seskočí ze stolu a schovává se pod sedačku.

„Muchíme ch ní jít ch vecherináři!“ Sípe Monika.

„Spíš k pyrotechnikovi.“ Namítám. „Nebo ho radši zavolat. Já s ní do auta nesednu, když je takhle nabitá.“

Monika přemýšlí a je vidět, že převozu odjištěné chlupaté miny se také bojí.

„Tach to muchí něchím zajícht!“ Rozkazuje.

To není špatný nápad. Ale čím se zajídá třaskavina?

„Pytlem písku?“ Zkouším konstruktivní návrh.

„Chreténe!“ odsekne, a bere si Peginu na vodítko.

Jdu raději s ní. Abych se mohl obhájit, kdyby šla na policii udat mě, že jsem vytvořil biologickou zbraň. Naštěstí jde jen do parku. Pegina je absolutně v pohodě, pobíhá po trávě, vrčí na lidi, zvířata a stromy. Již jsme na procházce skoro dvě hodiny a myslím, že se již nic hrozného nepříhoda. Dokonce i Monice se začíná vracet řeč. Tedy pokud mluví a má jazyk vysunutý tak, aby jí ho ofukoval větřík. Vracíme se tedy domů. Najednou Pegina zastaví a začne dělat to, co psi běžně dělají. Má žena si připraví sáček, protože je zodpovědná pejskařka a všechno po svém mazlíčkovi sbírá. Tentokrát ale bude

nezodpovědná. Od Peginy se ozve zvuk, jako když špatně zapálíte autogen. A asi metr a půl travního porostu za ní je v nenávratnu. Žena stále zodpovědně přiskočí za psa a snaží se sebrat produkt. Nestačí to. Žhnoucí bobek se propálí do země.

„Dneska by měla spát v něčem plechovým...třeba v troubě.“ Zhodnotím situaci.

„Barbare!“ Urazí se Monika a odchází domů. Jdu také. Budeme se muset v noci střídat a držet požární hlídky.

Trvalo to takřka celý rok, ale nakonec se nám povedlo Peginu skoro vychovat. Píši skoro, protože stoprocentní úspěch dosáhnout nešel. Dost nám ve výchově pomohla její žravost. A tak jsme jí začali po každé louži trestat tím, že musela stát v koutě. Stála otočená ke zdi. V té chvíli bylo ideální, sednou si ke stolu a začít jíst. Aby vše hezky slyšela. Když se snažila otočit, okamžitě jsme ji připomněli louži, kterou provedla, a nasměrovali směr pohledu od jídla. Pochopila. Za každou loužičku ji sežereme vše, co je v bytě a jí bude hrozit smrt vyhladověním. Sice nerada, ale postupně začala dělat loužičky mimo obytné prostory. To prospělo bytu i nám. Pegině zas až tolik ne. Když nedělala prohřešky, neměla dietní dny, (i když dietní den je jen řečnický obrat, spíše dietní hodiny) a začala přibírat na váze. Sice nebyla vyloženě tlustá, to by má žena jako uvědomělá chovatelka nikdy nepřipustila, ale k hubenosti měla daleko. Navíc její poskakování na stůl, když se nikdo nedívá, aby mohla ukrást něco jedlého nebo alespoň ukousnout kus talíře špinavého od jídla jí také dobře nedělalo. A tak ji jednou začala bolet záda. Vysvětlil nám to náš veterinář. Přestala totiž při jídle poskakovat kolem stolu. Jen seděla, koukala na talíře a kňourala. Dal ji tedy nějakou injekci, informoval nás, že jezevčáci na bolesti páteře trpí a náš pes, ač je to sebevíc sporné, jezevčík částečně je. Nemá se prý tedy přežírat, běhat po schodech a všelijak poskakovat. Šli jsme od něj v depresi.

„Budeme muset jíst na zemi.“ Uvažuje nahlas Monika.

„To nebude tak hrozný.“ Snažím se jí uklidnit.

„A vánoční stromeček budeme muset mít naležato“, pokračuje „víš, že vyskočila pro cukroví až ke špičce!“

„Tak jí udělám ocelový botičky, aby neskákala.“ Navrhuji.

„Teroristo!“ Neocení mou snahu.

Doma vezme telefon a obvolává všechny známé i neznámé. Nikdy jsem si nemyslel, co máme známých, kteří vlastní psa. Nebo spíše co má známých moje žena. Jestli to půjde takhle dál, bude na zemi více psů než lidí. Obvolávání trvá moc dlouho a tak si jdu lehnout. Probudí mě hromada instrukcí, které nestačím zpracovávat.

„Zítra budeš doma včas, pojedeme do Prahy na vetrinu, Pegina potřebuje akupunkturu.“ Vychrlí na mě Monika.

Štípnu se do ruky. Možná jsem se nevzbudil a stále spím.

„Co na mě tak koukáš, ty jsi mi nerozuměl?“

Takže nespím...

„A až ji udělají akupunkturu, tak ji vezmeme na pedikúru a ke kadeřníkovi?“ Zkousím uhodnout další postup, jak zdokonalíme našeho psa.

„Akupunktura je normální lékařský obor a funguje stejně u lidí jako u psů.“ Kupodivu bez narážek mi vysvětluje žena. „Používá se již tisíce let a její účinky jsou ověřené.“

S ověřením si nejsem tak jistý. Ti, co byli propíchnáni přibližně těmi tisíci lety, to dosvědčí těžko. A z těch novodobých nikoho neznám. Ale jednu pochybnost mám.

„Jestliže to funguje stejně u lidí jako u psů, musejí se ty jehly i stejně hluboko zapichovat?“ Zkousím Moniku donutit k hlubšímu přemýšlení. „Protože jestli ano, náš mrňavej pes má srdce určitě méně hluboko než průměrný člověk. A lehce by se mohlo stát, že ti Peginu při léčení propíchnou skrz naskrz.“

Chvilí sice o tomto vážném argumentu přemýšlí, ale nakonec to nic nemění na tom, že jedeme s Peginou do Prahy k akupunkturistickému šarlatánovi. Ordinace je opravdu jak u lidského doktora, dokonce bych si troufal říci, že i lepší. Všude jsou obrázky šťastných psů a koček. Nikde však nevidím, že by některé z těch zvířátek bylo plné jehel. Asi jsou to obrázky těch zvířat, které se této ordinaci dokázaly vyhnout a díky tomu přežily. Když si nás akupunkturník zavolá, pokládáme Peginu na lehátko a musíme ji udržet v klidu. Udržet na místě tvora, s plnou hubou zubů není snadné. Pegina nemá ráda cizí lidi, ani když kolem ní jenom procházejí, natož když do ní chtějí píchat. To zjišťuje akupunkturník skoro okamžitě. Je rád, že si zachránil ruku a ani moc neremcá, že si při rychlém úniku vrazil jehlu do palce.

„Musíte ji držet pevně!“ Upozorňuje „Jinak netrefím správné akupunkturní body.“

Jediná možnost, jak Peginu zklidnit, je ji pomalu krmit. Zakupujeme od šarlatána předražené granule a cpeme je pozvolna do naší ležící čuby.

„Nevím, nevím...“ Začínám vyjadřovat pochybnosti. „Jsme tady kvůli tomu, že má Pegina zablokovaná záda a to se jí podle našeho veterináře stalo kvůli tomu, že je tlustá. Když do ní budeme teď hodinu cpát granule jak do svatomartinské husy, asi nám moc nezhubne.“

Nebo z ní dokážete těmi jehličkami ty granule vytahat?“

To že právě Peginu přezíráme, rozhodí i moji ženu. Přestane ji ládovat žrádlem a schová do kapsy sáček. Vidím, jak se naší čubě zaleskne v oku, prudce otočí hlavu a čistým akupunkturním stiskem procvakne šarlatánovi dva prsty na ruce.

„Auuu!“ zařve on.

„Proč jste ji přestala krmit!?“ Zaútočí na moji ženu.

„Aby netloustla.“ Odpoví klidně Monika.

„Tak s ní po sezení udělejte dlouhou procházku, ale tady ji musíte udržet v klidu!“ Neustále běduje, a dokud má ještě zdravou alespoň druhou ruku, vytahává z Peginy napíchané jehličky.

„Přijďte za týden. Nashledanou.“ Suše se s námi loučí.

„A do týdne se projeví nějaké zlepšení?“ Nenechá ho moje žena za námi zabouchnout dveře ordinace.

„Snad ano.“ Odsekne. „Měla by se mi vrátit pohyblivost prstů.“ A silou dveře zatlačuje.

V čekárně nás ještě odchytne vyděračka v kostýmu zdravotní sestry. K té mě moje žena nepustí. Musím jít s Peginou k autu a ona s ní něco řeší sama.

Přijíždíme domů a jako první věc si Monika otevírá lahev vína. Nalije si do skleničky, upije, láhev zpátky zazátkuje, dá do ledničky a přináší si ke stolu jinou lahev. Rum.

Když z ní upije asi polovinu, pronáší rozhodnutí:

„Příště jedeš s Peginou sám.“

Zpanikařím.

„Uvědomuješ si“, oponuji „že je to až na druhé straně Prahy! Taková mapa neexistuje, aby mě tam dokázala dovést!“

„Není to Austrálie, je to jenom Praha. Vytiskneš si mapu, jako to děláš pokaždé, a když vyrazíš o pár hodin dříve, než tam máš být, mělo by to klapnout.“

Nejsem si jejím přesvědčováním jistý. Možná kdybych vyjel o pár dní dříve, byl by úspěch zaručenější. Ale dohadovat se s manželkou zkombinovanou s rumem by byly jistá sebevražda. I když mám názor odlišný, souhlasím.

Když nastane ten smrtelný den, беру si auto a vyjždím. Mapy mám zpracované dokonale a do centra Prahy se raději vůbec nepouštím. Když jsem tam byl naposledy sám, měl jsem málem kolizi na pěší zóně s kočárem taženým koňmi. Běžná kolize v dopravě bývá často okořeněna nadávkami a v extrémních případech i násilím. Upozorňuji, že našťvaný řidič je v porovnání s našťvaným koněm učiněný anděl. Kůň, který si je jistý svojí předností v jízdě a navíc absolutní beztrestností je neskutečná mrcha. Dokáže prokopnout dveře od auta a ani si neodře kopýtko.

Asi po hodině jízdy před sebou spatřím stejnou budovu, ve které jsme byli před nedávnem s Peginou. Jsem na místě! Je to spíše náhoda, než výsledek bravurního plánování, ale to doma přiznávat nebudu. Prostě jsem s absolutní přesností v co nejkratším možném čase dorazil na místo. Jsem dopravní genius. Jdu do čekárny a hlásím se u sestry. Ta okamžitě zabíhá do ordinace a já zaslechnu nějaký hlahol.

„Tak řekněte, že jsem právě umřel! Mám jen jedny nervy a bohužel jen jednu zdravou ruku!“ Zaslechnu zpoza dveří.

Nevím co se tam děje a tak, abych se ujistil, že je vše v pořádku zaklepu a okamžitě vcházím. Uvidím doktora, který je napůl zalezlý pod stolem a sestru, jak ho vytahuje.

„Stalo se vám něco?“ Snažím se ochotně pomoci.

„Jó, stalo...minule a bojím se, že se zase stane....!“ Docela hulvátsky slyším doktora.

„Je to nemocné zvířátko a vy jste slíbil mé ženě, že ho vyléčíte. V případě, že odjedu bez té vaší šarlatánské akupunktury, žena mě zabije. Za dveřmi jsem slyšel, že si přejete být mrtvý, není tedy problém, Peginka dokáže útočit i s bolavými zády. Stačí povel. A když budete opravdu mrtvý, bude to omluva pro mě. Já zůstanu živý.“ Vysvětlím podrobně šarlatánovi naši společnou situaci.

Vylézá zpod stolu a křížuje se neovázanou rukou.
„Dejte ji na stůl.“ Prikazuje.
Zvednu Peginu na lehátko a ta okamžitě vycení obě řady zubů.
„Granule jsem si zapomněl.“ Sdělují, když si vzpomenu na minulé uklidňování.
„Jděte do recepce, tam si je koupíte.“ Odsekne.
„Bez manželky nesmím utrácet, já myslím, že to dnes uděláme bez pamlsků.“ Říkám holou pravdu.
Pegina, jako by tomu rozuměla, zívne a ukáže asi šest různě rozmístěných špičáků.
„Já vám je dám zdarma!“ Začne se akupunktér po jedné rozplývat a přitáhne k lehátku desetakilový pytel.
Pegina leží, mlsá a tloustne. Šarlatán píchá a neustále kontroluje její čumák. Když procedura skončí, v pytli je necelá polovina obsahu. S vytrženými očima natahuje akupunktér ruku pro zbytek granulí, ale okolo ruky mu okamžitě proletí Pegina. Naštěstí ho zuby jen „štrejchne“, takže mu nic neupadne, jen bude muset zastavit krev a zašít šrám.
„Kdy mám zase přijít?“ slušně se ptám.
„Až jí bude sto a bude bezzubá!“ Vykřikne a snaží se mě vyhodit ze dveří.
To však nepřipustím. Když nebudu mít sjednaný další termín, vycení špičáky doma Monika a určitě z konfrontace neodejdu jen s lehkým škrábancem jako on.
„Viděl bych to tak na příští týden.“ Snažím se mu napovědět.
Mezitím přichází sestra a do ruky mi dává nějaký papír. Kouknu na to a zjišťuji, že je to účet. Podle cifry to vypadá, že budu s naší čubou dojíždět na akupunkturu každý týden dalších dvacet let.
„Tolik se Pegina nedožije“, upozorňuji, „já bych to viděl předplatit si tak další tři návštěvy, víc ne.“
„To je za dnešní proceduru.“ Nesmyslně oponuje ona.
Na nic nečekám, vracím se zpátky do ordinace, a dokud funguje moment překvapení, uhodím na šarlatána:
„Vy jste si na konto naší nebohé čubičky nechal udělat operaci srdce?“
„To je standardní částka“, nesmyslně blekotá „minule ji vaše manželka také platila.“

Začínají se mi dělat kruhy před očima. Dostávám chuť tomu lupiči ukousnout obě jeho chamtivé ruce svým vlastním čumákem. A vzít je sebou, abych s nimi doma umlátil svoji marnotratnou ženu.

„Trhej!“ Zavelím směrem k Pegině.

Ta, ač mě prakticky nikdy neposlechne, kupodivu pochopí závažnost celé situace. Má ztrestat toho člověka, co do ní bodal a chtěl jí sebrat její pamlsky. Nakrčí čumák, vysune zuby a vyráží. Doktor se otáčí a uniká zadními dveřmi v ordinaci. Rozběsněná Pegina nervózně krouží ordinací a hledá způsob, jak ze sebe dostat nahromaděný adrenalin. Oběť ji unikla, ale ozubení je už vysunuto a potřebuje něco k zakousnutí. Nakonec se vrhá k věšáku a tam na kousky cupuje šarlatánův kožený kabát. Nedá mi to, zvedám ze země skoro nepoškozený rukáv a také se do něj párkrát zakusuji. Od lehátka беру zbytek granulí v pytli a vítězoslavně opouštím ordinaci. V recepci se zastavuji u sestry.

„Tak jak to bude s tou příští návštěvou?“ Ptám se. Trochu u toho vrčím a o trochu víc vrčí Pegina.

„Můžu vám poradit?“ Říká ustrašeně.

„Když to bude zadarmo...“ Souhlasím.

„Jestliže má váš pejsek problémy s páteří, neutrácejte zbytečně peníze tady, ale nechte ho plavat.“ Radí tiše.

„Tím, nechte to plavat, myslíte, jako že se na něj mám vyfláknout a třeba ho někde po cestě domů nenápadně ztratit. Jako, že si třeba při jízdě odskočil na záchod a já si toho nevšiml? To mi doma neprojde. Mám, pokud jde o psy, doma dost agresivní ženu.“ Šeptám, aby mě Pegina nezaslechla a nemohla to Monice prásknout.

„Nemyslím, nechte to plavat, ale nechte jí plavat. Třeba doma ve vaně. Lidé, když mají potíže se zády, také chodí na plavání.“

To není špatný nápad. Sice nevím, jestli Pegina plave, ale vzhledem k poměru tuk – kosti si myslím, že plavat bude. Spíše bude problém s jejím těžištěm. Aby jí hlava s tolika zuby nepřevážila a ona neplavala opačně, hlavou dolů, nohama nahoru. To by se ale určitě nechalo vyřešit třeba nějakým závažíčkem, co by se jí přivázalo k nožičkám.

Spokojeně opouštím ordinaci. Účet za dnešek s odporem platím a vystavenou stvrzenku si pečlivě uschovám. Kdyby třeba jednou došlo k rozvodu, je to jasný důkaz nezodpovědnosti mé ženy.

Cestou domů se potýkám s drobným problémem. Zabloudil jsem. Je totiž večer a tma. Já jsem někde uvnitř Prahy, v nekonečné spleti ulic a uliček. A to doufám, že jsem opravdu stále ještě v Praze a nepřejel jsem nějakým nedopatřením do úplně jiného města. Co vím naprosto jistě je, že jsem stále v Čechách. Všude okolo jsou nápisy v mé mateřštině. Začínám být zoufalý. Pegina ne. Podařilo se jí prokousat do zabaveného pytle s granulemi a je spokojená. Nebude to ale na dlouho. V pytli byly, dle hrubého odhadu, tak čtyři kila žrádla, to má tak na hodinku. Domy okolo mě se mi zdají jeden jako druhý a orientovat se podle hvězd nelze. Přes pouliční osvětlení nejsou vidět. Zoufalství začíná přecházet v paniku. Tu se přede mnou objeví policista a zastavuje mě.

„Pane řidiči, víte, čeho jste se dopustil?“ Ozve se známá věta, když stáhnou okénko. Ani nemusím přemýšlet.

„Ano vím“, přitakám „poslechl jsem nezodpovědně manželku a vyrazil na cestu, z které není návratu. A teď tu zhynu uprostřed šedi domů a silnic.“

Policista poodstoupí od auta a rozepne si řemínek od pistole na boku.

„Požil jste nějaké drogy?!“ Zvyšuje hlas.

„Ne“, bráním se „měl jsem jen dvě granule, víc mi jich Pegina nenechala sníst. Ale pozřel jsem je jen z hladu, co na mě díky dlouhému blouzení skočil.“

„Kdo je Pegina?“ Ptá se trochu zmateně.

Pegina uslyší svoje jméno a vykoukne z pytle. Uvidí cizího člověka a po zkušenosti se mnou, jak jsem jí chtěl ujist, si myslí, že je to další lupič jejího žrádla. Nakrčí čumák a vycení zuby.

„Vy přepravujete krokodýla v papírovém pytli na zadní sedačce?“ vyděšené uskočí a odjišťuje zbraň.

„To není krokodýl, ale pes. A vezu ho z akupunktury.“ Snažím se celé nedopatření vysvětlit.

„Vystupte si a ruce položte na kapotu!“ Skoro hystericky vyjekne. Chvilí přemýšlím, jestli by nebylo lepší se nechat rychle zastřelit, než umírat někde zablouzený hladem a žízní s nenasytanou Peginou za zády. Ale když vidím, jak je policista nervózní a klepou se mu ruce, raději z této varianty ustupuji. Postřelí mě, Pegina ucítí krev a nedožiji se sice svítání, ale budu hrozně trpět. Vystupuji tedy, a plním jeho přání.

Cítím, jak mi prohledává kapsy a když nenachází ani zbraně, ani drogy, trochu se uklidňuje a mohu se otočit.

„Tak prosím o jasné vysvětlení, proč máte v autě krokodýla a kam ho vezete.“ Pokračuje ve výslechu.

Stručně mu popisuji, jak mě má vlastní manželka vyhnala se psem na akupunkturu, tak jako macecha vyhnala Marušku v zimě pro jahody. A jako důkaz ukazuji účet od akupunkturního šarlatána.

Když uvidí částku, kterou jsem zaplatil, zjihne.

„Původně jsem vám chtěl dát pokutu, protože tady, kde projíždíte, je oboustranný zákaz vjezdu. Sice vidím, že nemáte pražskou značku a já přespolečím sem tam něco toleruji, ale vy tu kolem mě projíždíte už po čtvrté. A to bohužel přehlédnout nejde. Ale vzhledem k tomu, jakou máte ženu a jakou potvoru vám pánbůh nastrčil místo psa, vám to odpustím. Ale musíte mi slíbit, že po páté už tudy nepojedete.“

Slibuji všechno na světě a odjíždím. Nesnažím se nalézt cestu domů, snažím se jen držet volant stále rovně a neodbočovat. Abych se náhodou nevrátil na místo s policajtem. A kupodivu se dostávám na silnici, která má ukazatele s názvem mého města. Do hodiny jsem doma a parkuji u našeho paneláku. Peginu musím vynést, sama s auta neseskočí. Spíše než krokodýla připomíná takovou tu mořskou rybu, která se dokáže nafouknout do tvaru ježaté koule. Když přijdu domů, místo pochvaly se od Moniky dočkám útoku.

„Cos jí to udělal!“ Vyštěkne a ukazuje na Peginu.

„Já nic“, bráním se „za to může ten policajt, co nás zdržel.“

„Proč by nám policajt nafukoval psa?!“ Nechce si nechat nic vysvětlit.

„Není nafouklá, je trochu přepamlskovaná. Když jsem musel vystoupit z auta, dožrala ten pytel.“

Ale to už mě neposlouchá. Sedá si k naší mořské příšeře a něco na ní žvatlá. Sice neslyším, co přesně, ale je to něco o nezodpovědných hajzlech, kterým by se neměl do ruky svěřovat žádný živý tvor. Asi tím myslí toho akupunkturistu...

„A kdy máme další proceduru?“ Zničehožnic vybafne.

„Nemáme.“ Zašeptám.

Jak jsem čekal, vybuchuje. Něco ve smyslu, že nejsem schopný vyplnit ani jedno malé přáníčko, co měla. Nemyslím si, že bylo malé. Pořád mám před očima tu cifru ze stvrzenky od šarlatána.

„Pegina už nepotřebuje akupunkturu, prý má plavat.“ Vysvětluji.

„Kam plavat,“ Ptá se hloupě.

„Kamkoliv, nezáleží na směru. Prostě plavat kvůli rehabilitaci.“

„Ale venku je zima a mráz. Když vlez do vody, nastydne.“ Pořád hledá na mém oznámení nějaké mouchy.

Osobně si myslím, že Pegina nastydnout nemůže. Má na sobě tolik tuku, že do mínus sto stupňů je stoprocentně odolná. Ale tím argumentovat nechci. Už jenom kvůli tomu, že jsem ji přivezl o dost tlustější, než jsem s ní odjížděl.

„Nemusí plavat vyloženě v přírodě, může plavat třeba ve vaně.“ Vysvětluji.

Má žena chvíli přemýšlí a opět přichází s nesouhlasem:

„Ve vaně udělá tak dvě tempa a narazí do stěny. Bude chtít po ní vylézt, poškrábá ji, nebo narazí, a utopí se.“

Musím uznat, že to jsou celkem závažné argumenty. Sice nevím, jestli dokáže Pegina natáhnout packy tak daleko před sebe, aby něco poškrábala, ale určitě by mohla narazit čumákem a vanu rozkousat. Je jen z obyčejného smaltovaného plechu a ne z pancíře, dostat se skrz pro ni nebude problém.

„Tak ji přivážeme.“ Navrhuji.

„K čemu?“ Udiveně se ptá Monika. „Jako myslíš třeba k pračce, co když se otočí a poplave zpátky, ještě se při tom plavání na tom provaze uškrtí!“

Už mi docházejí argumenty. Napadá mě poslední možnost:

„Napuť vanu, já ji tam budu pomalu pokládat a potom držet nad vodou. Tak se neutopí a ani nic nepoškrábá a neprokouše.“ Prikazuji.

Kupodivu má žena souhlasí.

„To by šlo, maximálně ti prokousne ruku, když jí to hodně naštve.“

Tato možnost mě bohužel nenapadla. Ale odporovat již nebudu. Pořád lepší dírký v ruce než ten lakomounský šarlatán.

Pomalu pokládám Peginu na hladinu a ona k mému překvapení vysouvá z tuku nožičky, tak jako letadlo podvozek při přistávání a začíná s nimi pohybovat.

„Má funkční nohy!“ Překvapeně ženu upozorňuji.

„Debile!“ Absolutně nesmyslně odpovídá.

Jak Peginu ponořuji hlouběji, opravdu začíná plavat. Pro začátek jí necháme ve vodě jen asi deset minut a po vyndání ji pečlivě

osušujeme. Naštvaně odběhne do pelíšku a s vyceněnými špičáky nám dává na vědomí, co si o nás myslí.

„Nebude nás mít ráda.“ Trochu naštvaně, také s vyceněnými špičáky procedí žena skrz zuby.

„Já si myslím, že opravdu ráda by tě měla, jedině kdyby si byla namletá od střívka z jitrnice.“ Neprozřetelně nahlas sděluji svůj názor.

„Debile“ zazní opět nesmyslná odpověď.

Co se týče plavání, zpočátku to vypadalo neúspěšně. Pegina se druhý den moc hýbat nechtěla. Dalo mi docela práci Moniku přesvědčit, aby večer skončila opět ve vaně. Ale další den se situace změnila. Je možná trochu pravděpodobné, že terapie plaváním je úspěšná, ale spíše si myslím, že naše čuba je tak inteligentní, že pochopila situaci. Dokud bude líná a nepředvede jak je skvěle pohyblivá, budeme jí každý večer topit. Alespoň to si myslím, že se jí odehrávalo v hlavě. Důkazem mi bylo, že mi při jejím držení ve vaně neukousla ruku. Což jindy prováděla běžně. Prostě věděla, že když překousne ruku, která ji drží nad vodou, půjde ke dnu. A tak postupem času byla pohyblivější a pohyblivější, až se mohla vana úplně vynechat.

Jak byla sporná láska Peginy k nám, bylo neoddiskutovatelné, že má asi opravdu ráda Dominiku a kočárek. Před samoobsluhou ji stačilo ke kočárku přivázat, a v okruhu jejího vodítka se nic živého neodvážilo přiblížit. Dokonce asi i chápala, že ta věc v kočárku není k jídlu a ani k ochutnání. Co pamatuji, nikdy naši dceru nekousla, i když by si to kolikrát zasloužila. Vysvětlit si to nedokážu. Zpočátku jsem to prisuzoval tomu, že zhodnotila Dominiku jako malé sousto a čekala, až doroste do konzumní velikosti. Ale kupodivu ani v pozdějším věku jí do svého jídelníčku nezařadila. A vlastně ani nikoho jiného. Až na jednu výjimku. To ale byla spíše nešťastná náhoda nežli plánovaný záměr.

Jednou v létě nás sousedi poprosili, zda jim můžeme pohlídat ptáka. V ptácích jsem se nikdy moc nevyznal, prý to je korela. Druhý den odjíždí na dovolenou. Tedy sousedi – ne ten pták. Na týden. Neviděli jsme v tom žádný problém. Uhlídat ptáka v kleci není zas až tak velké umění. Vše by proběhlo v klidu, nebýt jednoho malého, blbého, sousedova přáníčka. Prý ten pták u nich totálně zdegeneroval, a vůbec nechce létat. U nich se ho bojí vypustit, protože oni vlastní kočku. Tak jestli by se u nás prý nemohl, sem tam proletět.

Kočku nemáme a tak ještě ten samý večer jsem korelu chtěl potěšit a otevřel tedy dvířka u klece. Samozřejmě okna na ulici jsem pozavíral. Nejsem debil. Nejsem ovšem ani takový genius, abych předvídal prakticky neproveditelné. Nikdy by mě nenapadlo, že blbý pták si bude hrát na zřícení dopravního letadla. Vyskočil z klece chvíli nabíral výšku a pak se po ksichtě řítíl směrem k podlaze. To ovšem ještě není to, co by mi vyrazilo dech. V úžas mě přivedla naše Pegina. Již dlouho jsme u ní nezaznamenali rychlý pohyb a svým chováním nás možná i přesvědčila, že už vlastně ani nemá žádné nožičky. Měla. Rychlostí protiletadlové střely vystartovala a ještě v letu debilního ptáka prokousla. Vzpomněl jsem si na bratrova slova. Převlečená piraña. Takže sousedi ještě neodjeli, a jejich neschopný papoušek již měl v parku hrobeček. Jeho dušička asi dodnes bloudí po světě a straší, protože s tím uměním létat, co jsem viděl, nemohla cestu do nebička absolutně zvládnout. Ráno jsem honem běžel do chovatelských potřeb pro novou korelu. Bylo mi jasné, že soused se nenechá oklamat a že dozajista znal svého ptáka, zde šlo spíše o to, abychom s mojí ženou před naší dcerou nevypadali jako zákešní vrazi. Korelu měli, bohužel úplně jiné barvy. To jsme doma okecali tím, že pták změnou prostředí do rána přepeřil. Problém nastal, až s příjezdem sousedů z dovolené. Soused nebyl vůbec našťvaný, naopak šťastně prohlásil, že ho pták už roky šťval. Řval celou noc a dělal binec okolo klece. Korela, kterou jsme koupili je prý naše a nechce ji ani vidět. Klec si prý můžeme nechat. Naše korela neřve. Je to samička, a ty oproti lidským nejsou uřvané. Binec okolo klece dělá o to větší. Jestli vražda sousedova ptáka byly jen na chvíli probuzené lovecké pudry, netuším. Ale mám podezření, že Pegina měla teroristické sklony. Možná, kdyby se narodila do jiné společnosti, roznášela by po okolí balíčky s třaskavinou. Jednou se totiž pokusila zavraždit celou naši rodinu. Má žena to sice svádí na náhodu a moji nedokonalost v použitých technických řešení, ale to je nesmysl. Každé moje řešení je geniální. Ať již technické či duchovní.

Tenkrát jsme jeli z dovolené. A někde okolo Brna, na dálnici, nám zničehonic přestalo jet auto. Žádné poskytování, nebo poskakování vozu. Prostě motor chcípnul bez jakéhokoliv varování.

„Co je?“ Začne panikařit Monika.

„Nic.“ Odpovím, protože to je zatím jediný poznatek, který mám.

„Jak nic? To ti připadá normální stát autem na dálnici, s malým dítětem a manželkou?“

Musím uznat, že úplně běžné to není, ale vzhledem k tomu, že nestojím já ale auto, to zas není úplně nepochopitelné.

„Já nestojím, stojí auto.“ Bráním se.

„Jestliže auto řídíš, stojíš. A stojíš jako debil na dálnici, tak s tím něco koukej dělat.“ Trvá Monika na svém.

Když nevidím v zrcátku žádný kamion, vyběhnu ven, postavím za auto výstražný trojúhelník a vrhnu se pod kapotu automobilu. Naštěstí jsem na motory odborník. Netvrdím, že rozumím úplně všemu, ale oproti názoru mé ženy si nemyslím, že jsem debil. Mám fantazii a dokážu si spoustu věcí domyslet.

Motor tam je. Převodovka také. To je podivné. Jestliže je v automobilu motor a převodovka, měl by jet. Tedy za předpokladu, že má kola. Nenápadně vůz obejdu a ubezpečuji se, že kola jsou na svém místě.

„Opravuješ to, nebo zaříkáváš?“ Spustí na mě z okénka Monika.

„Opravuji.“ Znechuceně odseknou.

„Tak proč běháš kolem dokola“

Nebudu ženské, laikovi, vysvětlovat postup opravy automobilu. Ona má své postupy. Třeba jak uhňahňat knedlík.

„Máš v tom benzín?“ Pokračuje žena v neodborných radách.

Nereaguji a stoupám si tak, aby na mě přes kapotu neviděla. Rozpojuji hadičku od benzínu a zkouším, jestli uvnitř nějaký je. Trochu vyteče, ale na tak velký automobil se mi zdá, že je to málo. Možná je to někde ucpané. U benzínové pumpy, kde jsme tankovali, byla u pokladny žena, tedy je velice pravděpodobné, že třeba při čištění nádrží na palivo u pumpy chybovala. Třeba jí tam při vymývání spadla žínka a já ji teď mám v palivovém systému.

Napadá mě geniální myšlenka. Když žena v autě otočí klíčkem, hadička by se mohla odecpat. V této chvíli nemíří do karburátoru, ale volně do prostoru. Tedy nemá žádný odpor a žínka, nebo jakékoliv jiné svinstvo v ní by mohlo vyskočit.

„Otoč klíčkem zapalování.“ Zavelím rozhodným hlasem, aby viděla, že mám vše pod kontrolou.

Hadičku bedlivě sleduji, abych včas zachytil důkaz, že za naši poruchu nemůžu já, ale nezodpovědné ženské plemeno.

Něco začne bzučet a téměř okamžitě ztratím zrak. Benzin. Je všude. Možná jsem neměl do hadičky koukat z takové blízkosti.

„Do pr..., vypni to!“ Vykřiknu.

„Tak koukám, že benzín máme. Nebo jsme doted' měli.“ Konstatuje suše Monika.

Je mi jedno co říká, okem, co vidí, hledám láhev s minerálkou a proplachuji si postižené oko. Když se trochu vzpamatuji, vrátím hadičku na své místo. Možná v ní je nějaká úklidová proprieta, ale je mi to fuk. Je nebezpečná a už nikdy ji sundávat nebudu.

Vymontuji svíčku a opět zavelím manželce: „Otoč klíčkem zapalování.“

Něco opět zabzučí a já skoro dokonalým parakotoulem skáču za svodidla. Bouchnul jsem se do hlavy a trochu si odřel ruku. Asi instinkt přežití po té nehodě s benzínem.

„Co to děláš?“ Okamžitě vyzvídá žena.

Dochází mi fantazie k odpovědi. Proč se při opravě motoru odskakuje od vozu je obtížně vysvětlitelné. Dělam tedy, jako že nic neslyším a jen zopakuji předešlý povel. Chyba. Měl jsem dát na mé instinkty a skok zopakovat. To, že jsem překonal strach, mě málem stálo život. Jak jsem držel kabel se svíčkou u kostry automobilu, po otočení klíčkem vyskočila jiskra a okamžitě mi vzplál rukáv politý benzínem. Ještě že jsem měl obličej a trup politý minerálkou. Takže opět parakotoul za svodidla a oheň hasím utrženými kopřivami. Když se vrátím k autu, Monika je bez otázek. Pochopila, že jakýkoliv dotaz by znamenal její smrt a možná nejen její, ale vyvraždění celé rodiny.

„Peginka taky spravuje autíčko.“ Uslyším Dominiku.

„Ty jsi ji pustila ven?“ Ptám se vystrašeně Moniky.

To by nebyla jen rodinná nehoda, ale globální tragédie. Pes, který dokáže automobilu v jízdě prokousnout pneumatiku je ve městě věc nepříjemná, ale pokud je na vodítku, jde nehody omezit. Ale takováto obluda vypuštěná volně na dálnici je horší než náledí nebo vylitá cisterna oleje.

„Nene,“ brání se žena, „Pegina je u mých nohou a spí.“

„Nespí, opravuje a cvaká.“ Nesouhlasí Dominika.

Jdu se podívat, co tím naše dítě vlastně myslí, a to co uvidím, mě ochromí. Pegina je zakousnutá do vypínače pod přístrojovou deskou. Tajného vypínače, který zajišťuje vůz proti zlodějům. Evidentně čeká,

až se opět vrhnu do opravování a bude mě moci zabít elektrinou či jiným děsivým způsobem.

„Okamžitě dej tu bestii do kufru!“ zařvu a snažím se Pegině za trest ovázat tlamu vodítkem.

„Nech tu chudinku.“ Brání jí manželka.

„Ta chudinka vypnula při jízdě ten spínač. Chtěla nás zabít a naše mrtvoly sežrat!“ Trvám na svém. Bohužel mi nikdo nevěří.

Domů jsme již dojeli bez nehod, ale od této příhody jsem až do konce života nepozbyl vůči Pegině ostražitosti. V noci jsem se budil při každém zašustění a instinktivně si chránil hrdlo. Při rodinných procházkách jsem ji vždy chtěl mít před sebou a ať bylo sebetepřejší léto, vždy jsem měl dlouhé kalhoty a pod nimi zamaskované silné tepláky. Mě chránila má obezřetnost, Peginu má žena a dcera. Díky tomu já dosud žiji a Pegina se dožila vysokého věku.